

FRIENDS FOREVER

FRIENDS FOREVER

Malo sarkazma ne škodi ;-)

Razvaljujem vlastite zvučnike puštajući Arctic Mon-keyse, toliko da susjedi malo pizde. Jebi ga, moram si uzeti svojih nekoliko minuta. Uvijek sam dobar susjed, koji pomogne, većini i dalje, posudi alat, ali sada neka se neki jebu, nema više. Alat nisam našao na ulici, nego ga masno platio zarađenim novcem. Onda mi majstor donese posuđenu štemericu i kaže; “Zaglavio se štemajzl.” Da barem pita, kako ćemo to riješiti?, “Jesam li što dužan?” Ili, “Odnijet ću je na popravak.” Nego samo, evo vraćam. Bez srama. Ma, nabijem ga. Ima jedno što je dobro u tome. Bolje da mu nikada više ne padne na pamet tražiti me nešto. U koja bi to recitacija pogrdnih epiteta iz mojih usta bila. U stvari, čak i priželjkujem da se dogodi taj upit. Da se s opravdanjem na nekom ispušem.

Što je najgore, ja se jebem s košnjom susjedovih dvorišta, a oni....neću dalje. Ima i onih zahvalnih, koji ti se oduže na više nego pristojan način, a ima i govana. Dosta Mirso.

Nema više mukte, ništa.

Nažalost debili od susjeda su me oduvijek okruživali. Debil iz Vrbine prijavi muriji moj auto, parkiran ispred moje kuće, a sada on silom prilike mora isto tako držati auto vani, na ulici. Da ga prijavim. Ma, nisam toliko govno. Neka se jebe i uživa u svojoj glavici, smišljajući iduću pizdariju koju priželjkuje napraviti, a uz to se pravi toliko fin da mu govna od neznanja da ja znam, izlaze na usta. Kako se ljudima da biti tolika đubrad. To troši energije više nego da kopaš šanac. Kurca, da su se oni naradili u životu, da ih umor toliko svlada i k tome da misle o meni ili nekom drugom. Moš' mislit. Nego, govna u njihovim glavicama putuju kao vrtlog, veliki tajfun, koji naposljetku ne izbace kroz guzicu, nego kada žele zasrat' nekog, rade to otvorenih usta. I to im uspijeva. Ali samo jedanput. Drugi put ili na WC ili seri po nekom drugom.

Puno puta sam se zapitao, je li problem u meni? Prevrtao odgovore po glavi, ali kada kretenu, stan nasuprot mom, u popodnevnim satima smeta trk moga mlađeg sina Jakše, koji u to vrijeme ne teži više od osam kilograma, a isti taj kreten dovlači fuš majstore da mu poslije svojih redovnih poslo-

va dolaze rušiti po kupaonici ili brusiti parkete u deset navečer, kada je Jakša bio star koji mjesec. Pa ko' tu koga jebe. I onda kad reagiraš, takva đubrad su u biti jebene kukavice, kojima kada zvoniš na vrata, skrivaju se kao da nisu doma.

Taj debil, vrata do mojih, kada je dobio dijete, meni je u podrum došao reći da nije u redu da cijepam, jer on ima mali bebu. Popizdio sam. Unio sam mu se u facu, da sam ga svog zapljuvao dok sam se derao na njega i onda, smireno, najljubaznije rekao da odjebe i da mi se više nikada ne obrati s takvom gluposti. Što sam ja imao kada je on štemao i brusio, majmuna od dva mjeseca. Još par puta je imao ispade, gdje da ima muda, došao pozvoniti i izreći svoj problem. Nije imao, nego ostavljao ispisane papiriće po stubištu, a ja na vrata i nikad nije otvorio. Tu su svi bili protiv nas "štetočina" u zgradi. I njegov kum iznad. Kada sam im pokušao objasniti pojam "debilizma" kod njega, ostalima u zgradi, nisu me shvaćali ozbiljno. E, sada se situacija promijenila. Jebi ga, sada su to osjetili na vlastitoj koži. Više ne stanujemo tamo, sada mi roditelji stanuju u tom stanu, pa kada navratim do njih, susjedi, svi redom mi kažu da sam bio u pravu. Nitko s njim nema više nikakve kontakte. Uz komentar; "Koji debil!"

A uz to sam mu na odlasku rekao “Ako se krivo obratiš mojim roditeljima, budeš me uživo vidio.”

I miran je kao bubica. Čak i više od toga. Pomogao je mom ocu odnesi drva, jedanput.

Onda debil u stanu iznad naših u Vrbini. On je bio kralj. Čovjek koji po tjedan dana nje izlazio iz stana, koji se potukao sa skoro svima susjedima i dobio po pički od svakog od njih, tako i od mene. Koji je bio toliko govno, da bi ti ključem izgrebao netom pokrećene zidove stubišta, koje je i redovito obilježavao svojom pljuvačkom. Dobro da se nije i posrao. A mislim da mu je malo falilo.

Ima taj debilizam (ne klinički) jednu dobru osobinu. Upornost. Što se da pročitati u gornjem odlomku. Upornost da budeš još veći debil, a znaš da ti je samo nebo granica. Kada si u tome uspješan, a mnogi debili jesu, postaješ “megadebil.” Bata među svojim. Tu je i taj prijezir između njih samih; “Nitko ne može biti debilniji od mene.” To natjecanje vreća govana, jer drugo i nisu. Ležući na krevetima po cijele dane, smišljajući što i na koji način napakostiti svima oko sebe, čak i svojoj obitelji, kao što je kralj znao. U biti u tom

stanu, ma, nije to stan, to je bio brlog debilizma, gdje su s vremenom svi poprimili očeve debilske fore, koje su bile toliko šupljoglave da bi sjedili na stubištu zgrade, pljuvali i gasili čikove po stepenicama.

U prolazu ih upitam “Zašto te čikove gasite na stepenice. Bacite ih u travu, pokraj.” Odgovor je bio da imaju pravo, pošto i oni tu žive.

Pravi primjer skoka debila s motkom, ne u vis, nego u dalj. To je jedina debilnia sportska disciplina. Vrlo cijenjena među njima. S tim da moraš pogoditi u metu od armiranog betona. Boduje se slično kao na streljani, ali dobivaš dodatne bodove ako ostaneš bez svijesti. To i znanstveno dokazuje taj vrtlog, taj tajfun govana u glavi. Disciplina nije vezana niti za dob, niti težinu. I svi, ama’ baš svi su sportaši. U tome su jedinstveni. I još jedna jako bitna stvar. Nitko od njih godina- ma ili desetljećima ne radi. Nikakav posao.

Po mom pukom istraživanju Sisak čak po prosijeku dobro stoji, jedan debil na ulicu. Što nije loše. Al’ moš’ ga jebat, vrhunski su sportaši. Gdje se pojave, tu su prvaci.

Tako jedan debil pita drugog

“Je si de’bil ma moreu?”

Drugi debil odgovara “Jesam u Zatonu kod Obrovca.”

I oba dvojca se nasmijaše.

Tako ljudi moji, ako imate normalne susjede, ni ne znate koju sreću uživate.

Ako ikada u životu budem svojoj obitelji sagradio dom, što je na okolnosti u kojima se nalazim, životna želja, bit će na pustopoljini da mi susjedi mogu biti jedino divljač i srodne životinje.

Živi bili!